

OBERCZIÁN GÉZA
Szabadság, szerelem

Reménytelenül szakadt az eső egész éjjel ezen a kora tavaszi napon, csak reggel állt el. Nem sokkal később egy kis piros sportkocsi csikorgó gumikkal kilőtt a járda mellől a szűk belvárosi utcán, majd a kereszteződés piros jelzésével nem törődve elvágtatott, miközben az úttest közepén gyűlő, egyre terjedelmesebb pocsolya vízzel tetőtől talpig lelocsolt két, zebránál várakozó férfit. Egyikük fiatal, harminc körüli, jóvágású, divatosan öltözött ember volt, kicsit görnyedten állt, kezében félig üres pezsgősüveg, és erősen vigyorgott. A másik idős, szikár, egyenes tartású, hosszú barna kabátot viselt, fején kalap volt, míg a víz le nem vitte, az is barna, karján átvette csomag, alighanem ruhaféle, egyszerű barna csomagolópapírba csomagolva. Mindkettejükről csurgott lefelé a sáros lé, ettől nagy tócsa képződött alattuk. Saját pocsolyaikban álltak, míg a járda repedésein át össze nem folyt a víz, egy nagy közös körbe vonva a két idegent.

– A frissítő fürdő megvolt, igaz, papa? Kell az ilyenkor – mondta a fiatalember kicsit vontatottan, ahogy a józanodó részeket bölcselkednek, közben az arcát törölgette a zakója ujjával. – Húzza meg, papa, ne búsuljon, majd ez felmelegíti – bökte az üveget a másik felé. Az öregember nem figyelt rá, a kalapját kereste a földön, lehajolt, alaposan megrázta, és lassan a fejére tette. Aztán a csomagot kezdte vizsgálni: a csomagolás nagyrészt leázott róla, kilátszott alóla a vizes, fekete szövet. Csak állt, nézte a ruhát a kezében, ujjával piszkálta a barna papír maradék foszlányait.

– Na, kortyoljon már velem egyet, papa, meglátja, jót fog tenni! Ünnepe van úgyis, kitört a szabad-

ság! Tegnap kimondták a válást, volt feleség, nincs feleség. Nagy buli volt utána. Ahogy Ady mondta: szabadság, szerelem, ez kell nekem!

– Petőfi – szólalt meg az öreg.

– Hogy micsoda? – értetlenkedett a fiatalember. – Mi van vele?

– Petőfi írta a *Szabadság, szerelem* című verset. – mondta az öreg halkán. Hangja fakó volt, nagy szomorúság járta át.

– A francba, akkor egész éjjel rosszra ittunk! Ennyi bunkót, még ezt se tudtuk. Na, menjünk, papa, zöld a lámpa! – Széles gesztussal a túoldalra mutatott az üveggel, másik kezével húzni kezdte az öreget. Az nem mozdult, csak nézte az ázott ruhát a karján, és mikor a fiatalemberre emelte a tekintetét, látszott, hogy a szeme könnyes.

– Na de papa, nem olyan tragédia, hogy eláztunk, főleg én... – heherészett a fiatalember.

– Hogy mehetnék már így oda? – emelte meg a karján lévő csomagot az öreg. – Mit csináljak most már ezzel? – Hangja még mindig fakó volt. – Így nem mehetek be a kórházba. Ázott ruhával, még megfázna...

– Kórházba megy, papa, rosszul van? – kérdezte a fiatalember gyorsan.

– Tegnap meghalt a feleségem. Ott voltam, amikor elment. Elbúcsúztunk, mintha le lehetne zárni negyvennyolc évet ilyen hamar! Azt kérte, ebben a fekete kosztümben temessék el. Most meg, tessék... – mutatott az elázott ruhára. A fiatalember egy ideig meredt maga elé, majd egy hirtelen mozdulattal az öreg mellé állt.

– Megoldjuk, papa, ne aggódjon. Biztos meg tudjuk szárítani valahol. Elkísérem, jó? – belökte a pezsgősüveget egy kukába, és belekarolt az öregbe. – Menjünk, papa! És közben meséljen nekem róla, jó?

Elindultak. Az öreg mély lélegzetet vett, és beszélni kezdett...

Összefogás emlékműve (Szada)